

Nr 2-3 1978

Vi har fått rätt - tyvärr

NÄR REFORMEN med kvinnliga präster trumfades igenom varnade vi för konsekvenserna. Vi framhöll att man här - för första gången sen reformationen - ville göra en ändring i kyrkans ordning, som inte kunde accepteras av dem som på gammaldags sätt ville hålla fast vid Guds ord. Hur mycket irrlära som än funnits inom kyrkan, hade den ändå i sin bekännelse och sina ordningar hållit sig till Bibeln. Därför hade också kyrkolivet kunnat fungera, trots alla meningsmotsättningar. Men om nu kyrkan började g ö r a något, som många av hennes trognaste medlemmar inte kunde vara med om, då måste det uppstå en söndring som skulle göra sig smärtsamt förnimbar långt ute i församlingarna.

Man ville inte höra på det örat. De som inte gillade det nya skulle ju få leva som förr och ha sin gamla tro i fred. Kyrkomötet gjorde sitt bästa för att dra upp några kloka och som det då tycktes självklara riktlinjer för samlevnaden. Så tillkom den enhälligt antagna "samvetsklausulen".

OCH HUR HAR DET GÅTT? Precis som vi förutsade. När kyrkan gjorde sådant, som för somliga av hennes trogna medlemmar framstod som otillåtet enligt Guds ord, kunde de inte vara med utan drog sig tillbaka. Kyrkvårdar lade ned sitt ämbete, när det kom en kvinnlig präst. Trogna kyrkobesökare reste till en annan kyrka. Kyrkomusiker flyttade. Blivande präster stod över till nästa prästvigning eller sökte sig till ett annat stift för att få vigas vid en gudstjänst som inte stred emot Guds ord, så som de efter bästa förstånd och samvete kunde uppfatta det. Ungdomsledare och frivilliga medarbetare kunde inte längre vara med. Det hände inte alltför ofta, och det skedde i regel i tysthet. Men det kunde inte undgås att det ibland märktes.

OCH DÅ KOM reaktionen från massmedia och hela den sekulariserade opinionen. Men detta kunde ju inte tolereras! Det var ju rena könsdiskrimineringen. Även inom kyrkan måste man väl rätta sig efter gällande lag! Så började hetsen i massmedia. Även de rimligaste och mest modesta försök från kyrkoledningens sida att ordna tjänstgöringen i ett pastorat så att där skulle finnas rum också för de gammaltroende blev motarbetade. Vidsynta biskopar, som vågade ordna särvigningar, fick löpa gatlopp.

OCH NU GÄLLER frågan om det över huvud skall tolereras att någon tjänar i Svenska Kyrkan, som inte i handling erkänner riktigheten av den nya ordningen. Lyckligtvis ser det ut som om den bildmassmedia givit av riksdagens beslut, knappast är helt riktig. Kyrkoministern har i varje fall låtit förstå att det bör finnas en ordning, där ingen skall tvingas till en tjänstgöring som strider mot hans övertygelse, samtidigt som det inte får bli något hinder för den nya ordningen att fungera. Vi vågar alltså hoppas, att det alltjämt skall finnas rum inom Svenska Kyrkan för oss som alltjämt tror så som vår kyrka ännu i början av 50-talet förklarade de sig tro - om man får döma av det överväldigande antalet av dess remissinstanser.

MEN DET FINNS en allvarigare punkt, där vi också fått rätt - tyvärr. Det gäller reformens konsekvenser för evangeliet. Vi förutsåg att den skulle betyda att man stärkte de krafter inom kyrkan, som ställer sig kritiska eller avvisande till Bibeln och bekännelsen. Men den gången kunde man ändå knappast göra sig en föreställning om den radikala förnekelse som följt denna reform i spåren, bland både manliga och kvinnliga förespråkare. Det tycks ha blivit en av huvudteserna, att man skall ansluta sig till den därför att den betyder ett djärvt uppbrott från alla gamla positioner och en frigörelse från hela tron på att det skulle kunna finnas en för alla tider given uppenbarelse. Hela den kristna Guds bilden är satt i fråga.

VI ÄR FULLT medvetna om att det finns många bland dem som är våra meningssmotståndare i

fråga om kvinnliga präster, som samtidigt är våra meningsfränder när det gäller att avvisa en sådan omformning av hela kristendomen. Vi vill gärna räcka dem handen till samarbete. Vi har alltid sagt att det väsentliga för oss i Kyrklig Samling inte är frågan om kvinnliga präster eller någon annan detaljfråga. Det avgörande är att Guds ord får förbli grunden för allt vad vi gör och tror i kyrkan. Striden om kvinnliga präster har tvingats på oss som en konsekvens av vår vilja att på apostoliskt vis leva efter Guds ord. Vi beklagar att inte alla som vill göra det är ense på den här punkten. Vi bör ändå kunna hålla samman i viktiga frågor, där vi är ense. Vill man respektera vår övertygelse och låta oss leva och handla efter den, skall vi gärna bedja, tänka och samarbeta tillsammans i evangeliets - det b i b l i s k a evangeliets - tjänst, i hopp att Gud ger oss enighet också där vi i dag tänker olika.

Bo Giertz